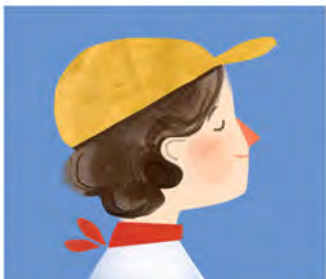

KUMSAL'IN ÇIZGILI DÜNYASI

Hanzade Servi

Hanzade Servi

**KUMSAL'IN
ÇIZGILI DÜNYASI**

KUMSAL'IN IZGİLİ DÜNYASI

© 2020 Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Özge İpek Esen

KAPAK RESMİ: Mavisu Demirağ

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Elma Basım ve Yayın İletişim Hizmetleri
San. Tic. Ltd. Şti. Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No:162/7 Sefaköy
Küçükçekmece/İstanbul/34295
Tel: 0 212 697 30 30

Birinci Baskı: Ocak 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-467-9

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 45460

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Hanzade Servi

KUMSAL'IN ÇIZGILI DÜNYASI

Hanzade Servi

1978'de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca Balık* adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü'nü aldı. 2014 yılında *Karakura'nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi'nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Öykü:

Ortanca Balık, Karakura'nın Düşleri

Başvuru:

Karamel Kokulu Öykü Okulu

Roman:

Hayalet Tozu, Umacı, Kumdan Salıncak

Yo-Yo, Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-1

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2 Mektup Ağacı

Hortlaklar Geçidi, Kalamar Pansiyon, Havuç Ağacı

Su Günlükleri-1 Biz Arkadaş mıyız?

Bölümler

Kumsal	7
Hospesif Sompultif	9
Saatler	21
“Çizgilere basmıyorsun...”	33
Beybora’nın Çiftliği.....	42
Dans Eden Ağaç	56
Müzeyyen Pirüpak.....	70
“Aynaya baktım sekiz kere...”	83
Bayan Montgomery’nin Çizgili Dünyası.....	109
“Sence ben garip miyim?”	132
“O hâlde çizgiye bas!”	153
Ekip İş Başında	170
Dağınık Günler Geride Kaldı.....	181
Son Lanetbozar Rutini	192

Giriş

Kumsal

Takıntılı bir çocuk olmak, sizi ve ailenizi epey masrafa sokabilir. Mesela Kumsal bugün, pilot gözlüğü takmış bir oyuncak tavuk almak istedi. On üç yaşındaydı ve bunu niçin istediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Oyuncağı on liraydı. Cebindeki harçlık, onu almaya yetiyordu. Fakat elini uzattığı an, rafta aynı tavuktan on beş tane daha olduğunu gördü. Birinin sağ gözü, sol gözünden büyüktü. Birinin kuyruğundaki tüyler eksikti, biri ayakta duramıyordu, birinin ibiği yamuk, birinin kanadı lekeliydi. Kumsal on dakika boyunca tüm tavukları dikkatle inceledikten sonra, en kusursuz görüneni bulup kasaya yürüdü. Ama sevinci, sadece beş saniye sürdü. Ya elindeki tavuk, kanadı lekeli olanın arkadaşıysa? Ya şu an ikisi birden, sessizce ağlıyorsa?

Önce kusursuz tavuğu bırakıp gitmeyi düşündü. Sonra bu kararının da onu üzebileceğinden korktu. Tam sahiplenilmişken yine rafa dönmek, tüm umutlarını yıkabilirdi. Oyuncakların umutları olur muydu? Ve Kumsal, dedesini aradı.

“Yüz altmış lira mı?” dedi, yarım saat içinde oyuncakçıya gelen dedesi. “Yüz altmış liralık, nasıl bir oyuncak beğendin bakalım torunum?”

Kumsal yaşlı adamı, tavuk rafının önüne getirdi.

“Ama bunlar on lira?” dedi dedesi.

“Bir tanesi on lira. On altı tanesi, yüz altmış lira.”

“Niye on altısını birden alıyoruz?”

“Çünkü birbirlerinden ayrılırlarsa üzülecek gibi görünüyorlar. Onları üzmem istemiyorum.”

Böylece Kumsal’ın odasının sol köşesi, pilotluk sınavına hazırlanan oyuncak tavukların kümesi gibi görünmeye başladı.

Dedesi, kanadı lekeli olanı bezle silerken, “Sanırım yardıma ihtiyacımız var,” diye mırıldandı.

1. Bölüm

Hospesif Sompultif

Merhaba. Ben Kumsal. On üç yaşımdayım. İstanbul'daki doktorum bana birkaç ay önce, *obsesif kompulsif bozukluk* teşhisi koydu. Buna kısaca OKB diyorlar.

Dedemin komşusu Muhteşem teyze bunu ilk duyduğunda, elini dizine vura vura “Vah yavrum!” diye ağladı. Sonra durdu, dedeme baktı ve “Hospesif sompultif ne demek Bahtiyar Bey?” diye sordu.

Dedem de açıkladı:

“Endişeli düşüncelerin, takıntılı davranışlara yol açması... Mikrop kapmaktan korkup ellerinizi onlarca kez yıkamak, her şeyin simetrik olmasını istemek, kapıyı kilitlediniz mi diye sürekli kontrol etmek, tabelalardaki harfleri saymak, yerdeki çizgilere basmamak gibi şeyler. O takıntılı davranışları yaptığınızda, kötü şeyler olacağına inanır ve kendinize engel olamazsınız.”

“Bu biraz yaşlı hastalığı değil mi?” dedi Muhteşem teyze, mavi gözlerini kırıştıtarak. “Kumsal daha on üç yaşında bir oğlan. Koşsun, oynasın, hayatın tadını çıkarsın. Biz kontrol ederiz kapıları pencereleri.” Sonra bana bakıp devam etti: “Bas

çizgilere yavrurur, basmayıp da ne yapacaksın? Tabelaardaki harfleri de sayma, oldu mu benim güzel evladım?”

Size nasıl bir hayatım olduğunu anlatmaya başlamadan önce, Muhteşem teyzeyi biraz daha yakından tanımanızı istiyorum. Onun öğütlerine kulak verebilseydik, hayat kesinlikle çok daha kolaylaşırdı.

Mesela dedemin uykusuzluk çektiği günlerde, “Uyuyun Bahtiyar Bey,” demişti. “Uyumadan olmaz ki. İyicene uyuyun.”

Postacımız bacaklarının ağrıdığını söylediğinde ona verdiği öğüt de unutulmazdı:

“Aaa, bacak ağrısı fenadır evladım. Hiç izin verme bacaklarının ağrmasına. Uğraşılmaz vallahi. Ağrıtmı bacaklarını, emi?”

Ya da karşı komşumuzun kızı, yeni elbisesine vişne suyu döküdüğü için üzüldüğünde Muhteşem teyzenin söyledikleri:

“Aaa, vişne suyu dökülür mü hiç elbiseye evladım? Dökme sakın. Vişne suyu, içince güzel.”

Evet, her problemin çözümü, Muhteşem teyzede mutlaka vardır. Bu çözümlerin işinize yarayıp yaramayacağı, tamamen size kalmış.

Muhteşem teyze, kardeşi Harika teyzeyle birlikte yaşıyor. Harika teyze azıcık huysuz biri. Ama ablası elbette ki onun her derdine derman oluyor.

“Abla, canım sıkılıyor.”

“Aaa, sıkılmasın hiç canın. Niye sıkılıyor ki? Sıkma canını kardeşçağızım.”

“Abla ben sütlaç sevmiyorum.”

“Aaa, sütlaç sevilmez mi hiç? Duymamış olayım. Koyuyorum koca bir tabak.”

“Abla çorabım kaybolmuş.”

“Aaa, çorap kaybolur mu hiç? Kaybolmamıştır o. Niye kaybolsun ki?”

Muhteşem teyze ile Harika teyze, sahip olabileceğiniz en harika komşular bence.

Ve şimdi, kendi hikâyeme geçebilirim. Ben Kumsal Mavidalga. Evet, büyüdüğümde pansiyon açabilecek bir ismim olduğunu biliyorum. Belki açarım.

Annemle babam, birkaç ay önce bir seneliğine yurt dışına gitti. Bu, çalıştıkları şirketin onlara sağladığı bir fırsattı. İkisi de bu bir senenin, benim için başka bir ülkede harika bir çocukluk macerası olacağını düşünüyordu. Tam o ara, çok komik ve çok acıklı bir şey yaşadık.

Yağmurlu bir günde, babamla marketten dönmüştük. Ben iki torbayı alıp, annemin az önce açtığı kapımızın önüne geldim. Babam da arabaya birkaç kez gidip gelerek daha çok ıslanmamak için, aldığımız her şeyi yüklenmişti. Ayağımı evin içine attım. Sonra durdum ve geri çektim. Ayağımı tekrar evin içine attım, tekrar geri çektim. Babam, tam arkamdaydı.

“Hadi Kumsal, gir çabuk,” dedi. Çünkü torbaların dışında ırır zıvırlarla dolu iki de kutu taşıyor ve hepsini iğreti bir şekilde tutuyordu. Her an elinden kayabilirlerdi.

Kendimi, artık içeri girmem gerektiği konusunda ikna etmeye çalıştım. Ama olmadı. Çünkü ayağımı toplamda sekiz kez içeri basıp sonra geri çekmem gerekiyordu. Babam daha fazla beklemesin diye, rutinimi hızlandırmaya çalıştım. Tam o anda da, yerdeki çizgiye basmamak için yaptığım hamle yüzünden çamurlu ayakkabım kaydı ve babama çarptım.

O saniyeden itibaren, sanki her şey filmlerdeki gibi ağır çekime dönuştü. Dengesi bozulan babam kutularla torbaları düşürmemek için türlü çeşitli cambazlık hareketleri yaparak hopladı zıpladı. Fakat bu, boşuna bir çabaydı. Elindekiler bir yana, kendi bir yana düşüverdi.

Ne yapacağımı şaşırılmışım. Bir yanım özür dilemek, bir yanım utancımın kaçıp gitmek istiyordu. Yardım etmem gerektiğini düşünerek, torbalardan saçılan şeyleri toplamaya koyuldum. Birkaç erzakı torbaya yerleştirdikten sonra, elimdeki dolmalık biberi yere hızlı hızlı sekiz kez değıdirdim. Ardından, bu sekiz kez yere değıdirme rutininin yerden topladığım her şey için uygulamaya başladım. Tüm malzemeleri torbalara ve kutulara geri doldurup başımı kaldırdığımda, annemle babamın büyük bir endişeyle beni izlediğini fark ettim. Ertesi gün, bir çocuk psikiyatrina gittik.

Psikiyatr, ciddi bakışlı ama çok içten gülümseyişi olan genç bir kadındı. Saçlarını, sizin bile başınızı ağrıtabilecek kadar sıkı bir şekilde atkuyruğı yapmıştı. Tüm takıntılarımı yazdırdığı listeye şöyle bir göz attığımda, hayatımın aslında ne kadar zor olduğunu gördüm.

“Bu, sürekli tekrarlanan düşünce ve davranışların içine bir anlamda hapsoldüğün bir döngüdür,” diye açıkladı Dr. Sıkıat-kuyruğı. “Öyle ki, sürekli tekrar etmen gerektiğini düşündüğün şeyler, günlük hayatını bile etkileyebilir. Takıntılarının mantıklı olmadığını için için bilirsin ama kendine engel olamazsın.”

Sonra, bu rahatsızlığa nelerin yol açabileceğini konuştuk. Başımın kötü bir olay geçmiş değıildi. Galiba bu, benim karakterimdi. Ama seansın annemle babamın da katıldığı bö-

lümünde, anneannemin de bazı takıntılarının olduğunu öğrendim. Anneannemi hiç tanımamıştım. İnsanın, sebzeleri koyudan açığa doğru renk sırasına göre dizen bir anneannesinin olduğunu öğrenmesi garipti. Bu bilgi, beni rahatlatmamıştı. Öğrenmek istediğim tek şey, iyileşip iyileşmeyeceğimdi.

“Elbette iyileşeceksin,” dedi Dr. Sıkıatkuyruğu, gülümseyerek. “Tabii sabırla... Altı ay boyunca, her hafta iki kez görüşmemiz gerekiyor.”

Ve annemle babam, tatile gidecekleri sabah karın ağrısıyla uyanmış gibi, endişeyle birbirine baktı. Çünkü iki hafta sonra, yurtdışındaki bir senelik hayatımız başlayacaktı. Bunu öğrenen Dr. Sıkıatkuyruğu, “Böyle kritik bir dönemde, Kumsal’ın bu kadar büyük bir değişiklik yaşamasının ona iyi geleceğini sanmıyorum,” dedi. “Tabii gittiğiniz yerde de bir uzman bulabilirsiniz. Ama insan duygularını ana dilinde hiç şüphesiz ki daha iyi paylaşır.”

Annemle babam, bu durumun içinden çıkabilmek için uzun uzun düşündü. Yurtdışı işinden vazgeçmeleri zordu, çünkü her şey çoktan ayarlanmıştı. Onlarla gittiğimde, hayatımdaki büyük değişikliğin, OKB rahatsızlığımı daha da arttıracığından korkmaya başlamışlardı.

Babam, “Sadece ben gideyim?” dedi anneme. “Ya da sadece sen git?”

“Siz kalın, ben gideyim?” dedim.

Esprim kesinlikle komikti ama annemle babam o kadar önemli bir kararın eşliğindediler ki, beni duymadılar bile.

Ertesi gün dedemi arayıp, bir yıllığına İstanbul’da benimle kalıp kalamayacağını sordular.

“Elbette kalırım,” dedi dedem. “Canımın içi torunum için bir ejderhanın midesinde bile kalırım.”

Ama İstanbul’a geldiğinin dördüncü günü, “Çok kalabalık,” dedi. “Bugün otobüste bir genç, beş yüz yaşında bir vampir bile olsam bana yer veremeyeceğini, çünkü çok yorgun olduğunu söyledi.”

“Beş yüz yaşında bir vampir olsan zaten sana yer vermesi gerekmezdi ki,” dedim. “Vampirler yorulmaz. Ayrıca otobüse de binmezler.”

Tabii ki konumuz bu değildi. Dedem, İstanbul’da yaşayamayacağını anlamıştı. Ama bir çözümü vardı:

“Kumsal’ı da alıp Şırılırmak’a, evime gideyim. Orada bir sene, siz dönene kadar, dede torun güzel güzel yaşarsınız, değil mi torunum?”

Bu da hiç şüphesiz ki çok büyük bir değişiklikti. Ama nedense beni, yurtdışına gitmek kadar korkutmamıştı. Evet; annemden, babamdan, okulumdan, arkadaşlarımdan ayrılmak zorunda kalacaktım. Öte yandan, dedemi çok seviyordum. Onunla Şırılırmak’ta güzel güzel yaşayabilirdim.

Bu arada çocukken, Şırılırmak ilçesinin isminin şırl şırl akan ırmaktan geldiğini anlamamış, son hecesini master eki sanmış ve “Ben şırılıyorum, sen şırılıyorsun,” diyerek, bunun ne demek olduğunu çözmeye çalışmıştım.

“Ama Kumsal’ın terapilerine devam etmesi gerek baba,” dedi annem. “İstanbul’dan ayrılamaz ki.”

“Şırılırmak’ın sakin ve huzurlu havası, görün bakın torunuma nasıl iyi gelecek. Terapilere bile gerek kalmayacak. Biliyorsunuz, emekli olana kadar biz de Piraye ile İstanbul’da yaşıyor-

duk. Şırılırmak'a taşındıktan sonra o da rahatlamış, daha iyi olmuştu. Hem takıntılar konusunda tecrübeliyim. Torunumu iyi ederim ben.”

Piraye, anneannemdi. Fotoğraflarında öyle içten gülümsüyordu ki onun, objektife poz verdikten sonra, kurutacağı biberleri ipe boy sırasına göre dizmeye gittiğini düşünmekte zorlanıyordunuz.

Sonunda annemle babam, benim de onayımı alarak bu teklifi kabul etti ve onları havaalanına uğurladığımız gün, biz de dedemle Şırılırmak otobüsüne atladık.

Buraya en son geçen bayramda geldiğim için, kaldırımdaki çizgilerin yerlerini çoktan unutmuştum. Sürekli kullandığım yollarda, çizgilerin yerlerini ezberlemeye çalışırım. Böylece onlara yanlışlıkla basma riskim olmaz.

Şu, çizgilere basmama konusu, garibinize gitmiş olabilir. Biraz açıklamama izin verin. Evet, yürürken gözüm, çizgilere basmamak için sürekli yeredir. Yani tanışıyorsak ve bir gün yanınızdan hiç selam vermeden, öylece geçip gidersem kızmayın. Muhtemelen sizi görmemişimdir.

Tüm çizgilerin üzerinden atlar, aşırı çizgili ortamlara girmem. Bir keresinde, okulun kütüphanesinde çok sevdiğim bir yazarın etkinliği vardı ve sırf kütüphanenin zemini ince çizgili karolarla döşeli olduğu için, başımın ağrıdığını söyleyerek etkinliğe katılmadım. Bu beni gerçekten çok üzdü. OKB, kesinlikle hayatınızı etkileyen bir şey.

‘Çizgilere bassan ne olur ki?’ dediğinizi duyar gibiyim. Normalde... hiçbir şey olmaz. Yani... sanırım... umarım... bilmiyorum.

Çizgilere basarsam, benim ya da sevdiklerimden birinin başına korkunç şeyler geleceğinden korkuyorum. Mesela sınavdan zayıf alabilirim, yolda yürürken annemin kafasına bir marmut fosili düşebilir ya da en sevdiğim dizi, mantıksız bir finalle sona erebilir. Aslında bunlar, endişelenebileceğim en basit şeyler. Daha hikâyenin başından aşırı garip biri olduğumu düşünmeyin diye, ciddi korkularımı şimdilik kendime saklıyorum.

Bazı şeyleri yapmazsam başımıza korkunç şeyler geleceğine o kadar inanıyorum ki, örneğin yanlışlıkla herhangi bir çizgiye basma durumunda, bu lanetten kurtulmak için lanetbozar rutinlerim var. Bunların arasında en sevdiğim, sağ elimin işaret parmağıyla üzerime ya da bir yere sekiz kez dokunmak. O zaman, çizgiye basmamın laneti ortadan kalkıyor. Bu rutini sevmemin sebebi, kimseye fark ettirmeden yapabiliyor olmam. Diğer lanetbozar rutinlerimin ve takıntılarımın çoğu, dikkatli gözler ya da belki tüm gözler tarafından fark edilebilecek şeyler. Bu beni çok rahatsız ediyor. Biri beni çantamın fermuarını sekiz kez açıp kaparken ya da sınıftan çıkmadan önce sağdan ikinci panonun kenarına dokunurken gördüğünde ne düşünüyordur, bilmiyorum. Belki fark etmiyorlardır bile. 'Niçin sekiz?' diye sorarsanız... Uğurlu rakamım.

Dedemin evine yerleşip Şırılırmak Ortaokulu'na başladıktan sonra, takıntılarımın arttığını hissettim. Okulda çok fazla çizgi vardı, herkes birbirini tanıyordu ve varlığımı kimse umursamamıştı. Esila'nın dışında... Aslında Esila'yla arkadaş olup olmadığımızdan emin değilim. Bazen arkadaşmışız gibi değil de, bana aşırı gıcık oluyormuş gibi hissediyorum. Belki de öyledir. Ve öyleyse de ona kızamam. Bence bana gıcık olmakta haklı.

Hanzade Servi

KUMSAL'IN ÇIZGILI DÜNYASI

**Bu cümleyi sekiz kez okumak zorunda değilsen,
her şey yolunda demektir.**

Kumsal'ın dünyasında zaman çok hızlı geçmiyor. Çünkü yerdeki çizgilere basmaması, odasından çıkarken birkaç oyuncuğuna mutlaka dokunması, ellerini her seferinde sekiz kez yıkaması gerek. Aksi hâlde, onu bekleyen bir sürü 'lanetbozar rutini' var.

En iyi arkadaşının umursamazlığı, yaşlı bir kadının aşırı dağınık evi ya da yıllar önce yazılmış bir kitap, Kumsal'ı takıntılarından kurtarabilir mi? Yoksa tek ihtiyacı, azıcık cesaret mi?

ISBN: 978-605-285-467-9

9 786052 854679

tudem.com

tudem yayınevi